

ΑΝΤΑΡΧΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 10 • ΦΥΛΟ 280 • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΑΝΑΒΡΑΣΜΟΣ επικρατεί τις τελευταίες μέρες στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης. Τρεις χιλιάδες φοιτητές στο δρόμο την Πέμπτη, η Φιλοσοφική έκλεισε για δύο ημέρες, σ' όλες τις σχολές γίνονται γενικές συνελεύσεις, ένας λόγος αντίστασης αρχίζει να ορθώ-

νεται. Αφορμή της αναταραχής τα νέα μέτρα του υπουργείου παιδείας. Η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημάνων, η πλήρης κατάργηση της δωρεάν παιδείας, η σαλαμοποίηση της επετηρίδας, αναδιαμορφώνουν ριζικά το εκπαιδευτικό τοπίο. Είναι σαφές ότι τα νέα κυβερνητικά μέτρα αποτε-

λούν ένα ακόμη σημείο της προσπάθειας να υπαχθεί πλήρως η εκπαίδευση στον μηχανισμό της καπιταλιστικής οικονομίας. Η ανάδειξη της τεχνοκρατικής γνώσης σε κύρια παραγωγική δύναμη του μεταβιομηχανικού πληροφορικού καπιταλισμού καθιστά απολύτως απαραίτητη για τ' α-

φεντικά, την μετατροπή των πανεπιστημάνων σε παραρτήματα των επιχειρήσεων. Αν κάτι τέτοιο πραγματοποιηθεί θα σημάνει την πλήρη εμπορευματοποίηση της γνώσης και την υπαλληλοποίηση των φοιτητών.

Αυτό ακριβώς το ζοφερό μέλλον αντιλαμβάνεται ένα μέρος των φοιτητών και προσπαθεί να οργανώσει την αντίσταση του. Μια αντίσταση όμως που δεν θα έχει κανένα απότελεσμα αν δεν κατορθώσει να ξεπεράσει τα θεσμικά όρια της κυριαρχίας καθώς και την κάθε μορφή ιεραρχίας. Οι φοιτητές καλούνται να παλέψουν ενάντια στην παθητικοποίηση, την ιδιώτευση και την αδιαφορία που προστιθούν να επιβάλλουν τα όργανα της κυριαρχίας. Να αντισταθούν στην αποχαύνωση του θεάματος και του καταναλωτισμού. Εξυπακούεται ότι πρέπει να ξεμπερδέψουν και με την πολιτική έκφραση αυτής της αποχαύνωσης (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ). Από την άλλη όμως δεν πρέπει να αφήσουν τα σταλινικά απολιθώματα (Πανσπουδαστική, NAP, Συσπειρώσεις) να ορίσουν τις τύχες του αγώνα. Οι κάθε λογής επαγγελματίες φοιτητοπατέρες και τα κομματικά στελέχη τρίτης κατηγορίας δεν επιδιώκουν τίποτα περισσότερο από το να πατήσουν στον αγώνα των φοιτητών για να αποκομίσουν οφέλη για τα κομματικά τους μικρομάγαζα. Οι

φοιτητές έχουν ξεπουληθεί πάμπολλες φορές στο παρελθόν από αυτούς τους απατεώνες. Μόνο μέσα από την αυτοοργάνωση και την ανάδειξη των γενικών συνελεύσεων σε κυρίαρχο και μοναδικό όργανο λήψης αποφάσεων θα καταφέρουμε να αντισταθούμε στην εμπορευματοποίηση της γνώσης, στο πανεπιστήμιο-επιχείρηση, στην απέραντη πλήξη των αμφιθεατρικών παραδόσεων, στην καθηγητική αυθεντία, στην τρομοκρατία της εξεταστικής, στο ζοφερό μέλλον που μάς περιμένει. Μόνο αν πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας θα διαφανεί μια διάφορετη προοπτική μέσα στο μεταμόντερο μεσαίωνα.

ΑΡΚΕΤΑ ΜΙΛΗΣΑΝ ΟΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΖΕΡΙΑΣ ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΑΚΟΥΣΤΕΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΦΩΝΗ

Γ.Α.

ΠΑΤΡΑ

Νέο Κοινωνικό Κέντρο

Ένας χώρος συνεύρεσης, αντιπληροφόρησης, παρέμβασης ανοίγει με ακοπότην ενέργη συμετοχή στα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα της πόλης.

Σελ. 2

ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ - ΜΑΡΙΝΟΣ

Γράμματα από τη φυλακή

Επιστολή διαμαρτυρίας του Οδυσσέα για τη συνεχίζομενη κρατητή του. Γράμμα για την εναρξη απεργίας πείνας του Χριστόφορου.

Σελ. 3

STASA ZOJOVIC

Γυναίκες και μιλιταρισμός

Το β' μέρος της ανάλυσης της ακτιβιστρίας από τη Σερβία. Ο ρόλος τους στην αποκάλυψη των στρατοκρατικών μηχανισμών στο κοινωνικό επίπεδο.

Σελ. 4-5

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ: ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ

"Ημουν καταδικασμένος να περνώ ώρες ολόκληρες με μοναδική συντροφιά το τσιγάρο μου, να συντηρούμαι με τα αναπόφευκτα τηγανητά αργά και από νωρίς το απόγευμα, να κυριεύωμαι από το άγχος για τη θλιβερή βραδιά που με περιμένει και πάλι. Είχα αυτοδικαστεί στη μοναξιά, όμως σε αντάλαγμα είχα κερδίσει τη μεγαλύτερη πολυτέλεια που μπορεί να προσφέρει ένας θνητός στον εαυτό του: τη συναρπαστική αναζήτηση της αλήθειας, το μεγάλο κυνήγι χωρίς επιστροφή. Τον ίδιο καιρό, οι άν-

θρωποι έβγαζαν βόλτα τα σκυλιά τους, στέκονταν στην ουρά του ταχυδρομείου, αναπαράγονταν μηχανικά, για να προσφέρουν ανθρώπινη σάρκα στην κανιβαλική θεά που ονομάζουμε πρόσδο. Τους περιφρούσσα, όχι επειδή ήταν κακοί, αλλά επειδή ήταν μικροί. Αυτοί πήγαιναν στον τάφο με τις παντόφλες, εγώ διάβανα εσωτερικά έλι, διέσχιζα θυελλώδεις και σκοτεινές στέπες ψάχνοντας για την ιερή φωτιά..."

ANPI - ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΛΑΝ

Μόνος φραγμός στην καταισχύνη αυτών είναι οι ενεργοποιημένοι πολιτικοποιημένοι πολίτες. Το κοινωνικό αυτό υποκείμενο έχει πάρει τον δρόμο του βαθιού ύπνου, αφήνοντας τη ζωή τους και τον ανθρώπινο πολιτισμό στα χέρια των εργολάβων της πιο ασφυκτικής κοινωνίας. Οι χιλιάδες νεκροί από τους πολέμους (εθνικούς - σικ) στην γειτονική Γιουγκοσλαβία, το Κουρδιστάν - Τουρκία, Σομαλία υπό την ηγεμονία του NATO - ΟΗΕ κατέληξαν για τους "ειρηνικούς"

πολίτες ένα επιπλέον τηλεοπτικό σήριαλ. Οι χιλιάδες άνεργοι και απολυόμενοι είναι υπόθεση μόνο των παθούντων και η ταξική συνείδηση σε συντεχνιακή αφασία. Οι μόνες φωνές που ακούγονται(;) είναι αυτές, των ήδη χαμένων. Η πολιτική πλειοψηφία αρέσκεται σε τηλεοπτικές συνεντεύξεις με σκοπό την δημοτικότητα τους μέσω θεαματικών δημιουργιών. Και ενώ ο τηλεπολίτης αντιλαμβάνεται την κοροϊδία, η TV - ναρκωτικό

Συνέχεια στη σελίδα 3

Σχολια

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γ.Κ.

★ Τα ελληνοτουρκικά απέκτησαν και σπόνσορα. Αφιέρωμα στις ελληνοτουρκικές σχέσεις έχει η "Ελευθεροτυπία". Ανάλογο αφιέρωμα είχε και η τουρκική "Χουριέτ" πριν από ένα μήνα. Τι να συμβαίνει, άραγε; Και τα δύο αφιερώματα είχαν χορηγούς. Στην μεν Χουριέτ, κάποια ταξιδιωτικά γραφεία. Στη δε Ελευθεροτυπία η Καπνική. Μια εταιρεία που ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής παραγωγής καπνού -με εργοστάσια σε πέντε χώρες, μεταξύ των οποίων και στην Τουρκία. Αυτές είναι μπίζνες!

★ Αυτός κι αν ήταν σημαιοστολισμός. Φασιστικές σημαίες παντού. Μόνο ο στρατός και τα τανκς λείπαν για να έχουμε μια σύγχρονη πόλη. Μόλις τώρα αρχίζει να φαίνεται το έργο του Αθραμόπουλου στο δήμο Αθηναίων. Έπειτα συνέχεια;...

★ Πολλές έρευνες και μελέτες παρουσιάζονται τον τελευταίο καιρό για την προοπτική της εργασίας από διάφορα ιδρύματα, πανεπιστήμια, οικονομικούς οργανισμούς κ.ά. Στις περισσότερες μάλιστα έρευνούνται οι συνθήκες και όροι εργασίας μετά από 10, 15 και 20 χρόνια. Πέρα από τη σοβαρότητα της κατάστασης γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η δουλειά δεν είναι ντροπή, είναι απδία κάτω από τις σημερινές συνθήκες και πολύ περισσότερο σε αυτές που ευαγγελίζονται.

★ Μετά από τις πορείες των μπάτσων και κινητοποίησεις από στρατών αξιωματικών για τις συντάξεις "πείνας" που τους χορηγεί η "αχάριστη" πατρίδα. Η συνδικαλιστική δράση ολοένα και περισσότερο ρίζωνει στα "λαϊκά" στρώματα. Είναι αυτό που λέμε, διεύρυνση του επαναστατικού υποκειμένου!

★ Το 51% του πληθυσμού της χώρας εργάζεται, σύμφωνα με έρευνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αν τώρα βγάλουμε τις αργομισθίες, τους περισσότερους δημόσιους υπαλλήλους και διάφορους άλλους αερητζήδες, πόσοι μένουν για να εργασθούν; Ποιος μίλησε για την κοινωνία των δύο τρίτων;

Αλληλεγγύη και Ταξική Συνείδηση

"Η καταστολή δεν τιμωρεί και δεν εκδικείται απλώς εκείνους που αντιστάθηκαν, αλλά υπάρχει προπάντων για να μας αποθαρρύνει από το να μαχόμαστε. Προσπαθούν να μας εμπνεύσουν τον φόβο γιατί μας φοβούνται".

ΤΗΝ 1Η ΝΟΕΜΒΡΗ 1995 εκδιάτεται η υπόθεση των πέντε συντρόφων από το "Αυτόνομο Στέκι" που κατηγορούνται για αφισοκόλληση (κολλούσαν χαρτοπανό αλληλεγγύης στους Γ. Μπαλάφα και Οδ. Καμπούρη) στα δικαστήρια Καβάλας.

Εξαρχής γίνεται εύκολα κατανοητό, ότι η "οικολογική ευαισθησία" του κράτους και των μηχανισμών καταστολής, εξαντλείται στην αφισορύπανση από τα χαρτοπανό-αφίσες αλληλεγγύης και προώθησης των κοινωνικών -ταξικών αγώνων. Είναι τουλάχιστον περίεργη αυτή η ευαισθησία τη στιγμή που εκατοντάδες τόνοι χαρτού και πλαστικού ρυπαίνουν το περιβάλλον στις προεκλογικές περιόδους, είναι παράλογη τη στιγμή που όλοι γνωρίζουμε τη καταστροφή του περιβάλλοντος από τις πυρηνικές δοκιμές, βλ. Γαλλία, τις βιομηχανίες (πχ στη Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπάσματων Καβάλας), είναι παράλογη τελικά γιατί σε όλες αυτές και άλλες τόσες πε-

ριπτώσεις το κράτος και οι μηχανισμοί του κωφεύουν επιδεικτικά, ενώ οδηγούν με οικολογικά προσχήματα στο "σβήσιμο" κάθε διαφορετικής αντιστοκόμενης φωνής.

Είναι γνωστό ότι το "Αυτόνομο Στέκι", εδώ και 11 χρόνια, αποτελεί πόλο έλξης για πολλούς νεολαίους, φοιτητές και εργαζόμενους που αμφισβητούν τον κάθε είδους αυταρχισμό, την κάθε είδους εξουσία. Είναι ένας αυτοδιαχειρίζομενος χώρος, ένα κέντρο αντιπληροφόρησης που αποτελεί το εφαλτήριο για να ακούγεται μια διαφορετική φωνή, ενάντια στα κόμματα και τον εθνικισμό, τον μιλιταρισμό και την καταστολή, τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης και χειραγώησης, τις εργασιακές σχέσεις και την μίζερια της καθημερινότητας.

Είναι με λίγα λόγια ένας χώρος συνεχούς δράσης και προβληματισμού που "ενοχλεί" με την παρουσία του και όχι μόνο, ένας χώρος που έχει δεχτεί "ούκ ολίγες φορές" την κρατική καταστολή και που εξακολουθεί να την δέχεται με πιο πρόσφατο παράδειγμα τη δίκη των 5 συντρόφων την 1η Νοεμβρίου.

Δεν τρέφουμε την αυταπάτη πως όλη η εκδικητική μανία του κράτους στρέφεται προς τους αναρχικούς. Το κράτος χτυπάει με ωμή βία

τον καθένα που τολμάει να αντισταθεί στις πολιτικές ή οικονομικές του επιλογές. Είναι πολύ πρόσφατα τα παραδείγματα που αποδεικνύουν το λόγου το αληθές: Ξυλοδαρμοί των συνταξιούχων, απολύσεις και χτυπήματα των απεργών της ROCCA, πλαστικών Καβάλας στη ΔΕΘ, απολύσεις και βία των MAT στους εργαζόμενους της Ναυπηγεπισκευαστικής Ζώνης του Περάματος. Όμως οι αγώνες αυτοί που για μας είναι ενιαίοι - ταξικοί, είναι στο χέρι των ίδιων των εκμεταλλεύμενων να αναδείξουν την ενόττητά τους γεφυρώνοντας τον κατακερματισμό που επιχειρεί το κράτος και οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές, στον αγώνα τους αναπτύσσοντας την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, οξύνοντας την ΤΑΞΙΚΗ τους ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ.

Στις 1η Νοέμβρη όμως, δικάζεται στην Αθήνα ο αναρχικός αγωνιστής Οδ. Καμπούρης ο οποίος βρίσκεται προφυλακισμένος από τον Ιούνιο του 1994 για την επίθεση αγνώστων στα γραφεία του ΚΚΕ, στον Περισσό. Ο Οδυσσέας βρίσκεται φυλακισμένος χωρίς να έχει δικαστεί, με σοβαρές βλάβες στην υγεία του εξαιτίας της πολυήμερης απεργίας πεινάς που είχε πραγματοποιήσει το καλοκαίρι του 1994, και στην ουσία ΧΩΡΙΣ ΣΤΟΙΧΕΙΑ κατηγορίας πέρα από την ΕΝΕΡΓΗ ΔΡΑΣΗ του,

στον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο.

"Στον κοινωνικό - ταξικό πόλεμο ενάντια στο κράτος και το κεφαλαιού στο επιμέρους στιγμές αυτού του αγώνα ήταν πάντοτε αμφίρροπες. Ποτέ δε νικήσαμε, αλλά και ποτέ δεν μας νικήσαν ανέσδα. Η πηθήκαμε πραγματικά μόνο τότε που αποφύγαμε τις μάχες."

- ✓ Άλληλεγγύη στους 5 συντρόφους από το Αυτόνομο Στέκι
- ✓ Λευτερά στον αναρχικό αγωνιστή Οδυσσέα Καμπούρη
- ✓ Να εναντιωθούμε στα σχέδια κράτους και κεφαλαίου
- ✓ Να δυναμώσουμε τους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες

Αναρχική Ομάδα Καβάλας
Αυτόνομο Στέκι Καβάλας
Αντιεξουσιαστική Ομάδα Νέων

Η δίκη των συντρόφων από την Καβάλα, η οποία είχε οριστεί για την 1η Νοεμβρίου, αναβλήθηκε τελικά για τις 19 Ιουνίου 1996.

Στέκι ανοίγει στην Πάτρα

ZΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΗ γεμάτη οδύτατα οικονομικά και κοινωνικά πρόβλημα. Τα κλεισμένα εργοστάσια τίναξαν στα ύψη τα ποσοστά ανεργίας. Ενα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού έχει οδηγηθεί στη φτώχεια, στη μιζέρια, στην ανασφάλεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Εκτός από την παραγωγική βάση που αποσυντίθεται, το κοινωνικό τοπίο συμπιέζεται κάτω από το βάρος της πολιτιστικής ισοπέδωσης. Το κυριαρχούμενο ζωής έχει ως κύρια χαρακτηριστικά τον απομονωμένο, τον καριερισμό, την ιδιωτευτική. Τα MME επιβάλλουν τη "δημοκρατία των talk show" και τη "συμμετοχή του χαυνωμένου θεατή". Η εμπορευματοποίηση, σε όλες τις μορφές και δραστηριότητες ζωής και δημιουργίας, μας μετατρέπει σε μαζικούς, πειθαρχημένους καταναλωτές προϊόντων και υπηρεσιών. Κάθε έννοια συλλογικότητας και αλληλεγγύης εξοβελίζεται. Η δυσπιστία και η περιθωριοποίηση υπονομεύουν διαρκώς τις κοινωνικές σχέσεις. Οι αντοχές μειώνονται. Κάθε διάθεση αντίστασης και αγώνα πνίγεται στην απογοήτευση και το φόβο.

Με ερεθίσμα τα παραπάνω-και όχι μόνο-εμείς, μια συλλογικότητα ανέργων, σπουδαστών, μαθητών, εργαζόμενων χωρίς να εθελούφοιλούμε απαντάμε δημιουργώντας το Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας.

Πρόκειται για ένα χώρο:

- ◆ συνεργεσης
- ◆ συνεργασίας
- ◆ επικοινωνίας
- ◆ αντιπληροφόρησης
- ◆ δημιουργίας
- ◆ κοινωνικής έρευνας και παρέμβασης

Στόχος του είναι:

- ◆ η ανάπτυξη σχέσεων αλληλεγγύης
- ◆ η ενδυνάμωση των κοινωνικών αντιστάσεων
- ◆ η σύνδεση και σύνθεση απόψεων και αυτοοργάνωμένων τρόπων δράσης πολιτικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων.

Σε αυτή την προοπτική λειτουργεί:

- ◆ βιβλιοθήκη - καφεναναγνωστήριο
- ◆ προβολή ντοκυμαντάρ, ταινιών
- ◆ οργάνωση συζητήσεων σε επίκαιρα και μη θέματα
- ◆ ομάδες έρευνας και εργασίας πάνω στα κοινωνικά προβλήματα.

Οι αποφάσεις στο κοινωνικό κέντρο λαμβάνονται από τη γενική συνέλευση όλων όσων συμμετέχουν ενεργά στη λειτουργία του. Καλούμε, λοιπόν, όλους αυτούς, που νιώθουν την ανάγκη συνεργέτης με σκοπό την ενεργή συμμετοχή στα πολιτικά

Γράμμα του Οδυσσέα Καμπούρη

ΣΤΙΣ 19-6-94 ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ επίθεση κατά του αστυνομικού φρουρού των γραφείων του ΚΚΕ στον Περισσό. Το γεγονός αυτό συμβιάνει σε μια περίοδο με ειδικό βάρος για την πολιτική γηγεσία του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, της οποίας οι σκιαμαχίες με τον αράτο εχθρό της τρομοκρατίας είχαν αρχίσει να "κάνουν κοιλιά". Το πρόβλημα του αποτελέσματος προέβαλε επιτακτικό τόσο για αυτήν, όσο και για τα στελέχη που αποτελούν το διωκτικό κορμό της ειδικής της υπηρεσίας.

Αμέσως μετά το γεγονός, έρχονται στην επιφάνεια τα συνήθη σενάρια τρομολαγνείας και αναπτύσσεται σχετική παραφύλαξη. Παράλληλα η ασφάλεια δράττεται της ευκαιρίας - μέσω της γνωστής μεθόδου της διαρροής πληροφοριών στα ΜΜΕ- προσανατολίζει τα βλέμματα στο χώρο των αναρχικών. Επί δύο μέρες δημιουργεί την εικόνα του δράστη που στη συνέχεια... ω! του θαύματος θα συλλάβει. Συλλαμβάνομαι δύο μέρες μετά το γεγονός, μετά από ένοπλη έρευνα της αντιπρομοκρατικής υπηρεσίας στο σπίτι μου και κατηγορούμαι ως δράστης της επίθεσης στον Περισσό. Της σύλληψής μου έπονται και άλλες έρευνες σε σπίτια φύλων και συντρόφων.

Η δράση μου στο χώρο των αναρχικών, η

συμμετοχή μου στα κοινωνικά κινήματα καθώς και οι σχέσεις μου με αγωνιστές του ευρύτερου αντεξουσιαστικού χώρου, φαίνεται πως με έχουν καταστήσει ώριμο ως στόχο της επίθεσης των διωκτών μου. Μιας επίθεσης με σκοπό την παραδειγματική τιμωρία, την ποινική μου εμπλοκή και εξόντωση, αλλά και τη μεγιστή δυνατή καταστολή και συκοφάντηση του πολιτικού χώρου στον οποίο ανήκω. Για άλλη μια φορά, η πάντα παρούσα και διάχυτη στην κοινωνική πραγματικότητα κρατική καταστολή, προσωποποιείται εμπλουτισμένη με όλα τα ειδικά της χαρακτηριστικά για να επαναδιαχυθεί, με απτό αποτέλεσμα στο άμεσο περιβάλλον και σαν σταφές παράδειγμα και μήνυμά πυγμής προς την κοινωνία.

Η ασφάλεια έχει φροντίσει με το γνώριμο τρόπο που την χαρακτηρίζει να στοιχειοθετήσει τις σε βάρος μου κατηγορίες. Με την συνδρομή ακτίνων λείπερ "ανακαλύπτους" σε ένα απ' τα κράνη που φέρεται να έχουν χρησιμοποιηθεί απ' τους δράστες, χαραγμένο το όνομα "Οδυσσέας". Τα λαγωνικά τους σπέιδουν να τεκμηριώσουν το "εύρημα" λέγοντας ότι το κράνος αναγνωρίστηκε απ' την αδελφή μου, πράγμα που δεν έγινε ποτέ και που πουθενά δεν προκύπτει στη δικογραφία. Για να δέσει το

παραπάνω 24 ώρες μετά την σύλληψή μου αποκαλύπτεται, πάνω στην μία απ' τις δύο μηχανές που φέρεται να χρησιμοποιήσαν οι δράστες, τημά πακτυλικού αποτυπώματος όμιο με το δικό μου. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι μηχανές βρίσκονται στη εργαστήρια της σήμανσης, λίγες ώρες μετά το γεγονός της επίθεσης. Το αποτύπωμα βρέθηκε τρεις μέρες μετά.

Η πατροπαράδοση λόγική και μεθοδολογία του χωροφύλακα με το γνωστό απ' το παρελθόν σε ανάλογες περιπτώσεις τρόπο διαμορφώνει εντυπώσεις και τροποποιεί την δικογραφία σε βάρος του κατηγορούμενου. Η ίδια λογική που επανειλημένα έχει προκαλέσει ειρωνία και γίγλωτα δίνει υπόσταση σε άλλη μια επιτυχία. Καθ' όλη τη διάρκεια της ανάκρισης δεν έχει προστεθεί στη δικογραφία ούτε ένα στοιχείο πέρα από τα διαβιβαστικά της ασφάλειας. Αποτιώπειται δικριτικά ότι κανένας απ' τους αυτόπτες μάρτυρες δε με αναγνωρίζει σαν έναν από τους δράστες.

Η υπόθεση πάρει διαστάσεις μόνο στο χώρο του θεάματος μέσα από βαρύδουσους χαρακτηρισμούς αστυνομικούς καινού τύπου όπως: "δραστήριος αναρχικός", "ιδιαίτερα επικίνδυνος" κ.α που επιχειρούν να καλύψουν τη σαθρότητα και το παράδοξο του κατηγορητήριου με το μύθο. Εναν μύθο που υπηρετείται με επιμέλεια μέσα από τα δρακόντεια μέτρα ασφάλειας κατά τις προσαγωγές, ειδικές συνθήκες κράτησης στα δικαστήρια... με σκόχο

τον εντυπωσιάσμό που τα παραπάνω προκαλούν όταν μεταδίδονται μέσα απ' τις κάμερες.

Απ' την πρώτη στιγμή της σύλληψης μου αρνούμαι τις κατηγορίες που μου αποδίδουν και αντιστέκομαι στις μεθοδεύσης της ασφάλειας. Η στάση της άρνησης, δηλ. της μη συνεργασίας με τους διωκτικούς μηχανισμούς, σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί μή θέση, όπως ο εισαγγελέας της έδρας της 6110 βιάστηκε να σχολιάσει. Η στάση της άρνησης αποτελεί την φύση και θέση απέχθεια στους διώκτες μου και τα σχέδιά τους, ελάχιστη πράξη αξιοπρέπειας προστεθεί στη βαρβαρότητα των μεθοδεύσεων, την ανθρώπινη αγανάκτηση προστάτη στο μέλλον που προσπαθούν να μου προδιαγράψουν. Αποτελεί στάση αντίστασης σ' αυτούς οι οποίοι καθημερινά προσπαθούν "την αρετή να την βαφτίσουν έγκλημα". Βρίσκομαι ήδη προφυλακισμένος 16 μήνες και ενώ έχει σχεδόν εξαντληθεί το περιθώριο της προφυλάκισης μου της προκαταβολικής τιμωρίας, δικάζομαι την 1η Νοέμβρη στον τριμελές Εφετείο Αθηνών.

Σαν "δραστήριος αναρχικός" -όπως με χαρακτηρίσαν υπονοώντας την αναμφισθήτη ενοχή μου- δεν έχω άλλο δρόμο απ' αυτόν του αγώνα. Αγώνα ενάντια στο οργανωμένο ψεύδος και τις μεθοδεύσεις για να είναι και η δίκη μου άλλη μια δίκη -καταδίκη των ειδικών υπηρεσιών και των σχεδίων τους. Αγώνα για την υπόθεση της Ελευθερίας. (19/10/95)

Γράμμα του Χριστ. Μαρίνου

μηνύματα που κάθε φορά εμφανίζονται.

Πόσο μίσος καί πόσο μένος συσπειρώνεται στα κλιμάκια των υπηρεσιών καταστολής, πόση μανία φωλιάζει στις ψυχωτικές προσωπικότητες που τα στελεχώνουν, πόσα παιχνίδια στοιχηματίζονται και πώς εξαργυρώνονται μέσα από τέτοιες υπόθεσεις.

Βρίσκομαι λοιπόν σ' αυτή τη θέση που εδώ και καιρό μου επιφύλασσουν οι μπάτσοι σε όλες τις εκδοχές των ανεκπλήρωτων ονείρων τους.

Φυλακισμένος με τις πιο βαριές κατηγορίες που έχω αντιμετωπίσει μέχρι τώρα, και που θα μπορούσα ποτέ, έστω και θεωρητικά, να αντιμετωπίσω.

Σε μια θέση από την οποία μόνο διακυβεύοντας την ίδια μου τη ζωή θα μπορέσω πραγματικά να σταθώ με την αξιοπρέπεια και του αγώνα που αυτή επιβάλλει.

Και όλα αυτά τα υφίσταμαι, από την άποψη της δικογραφικής πραγματικότητας, επειδή ένα ξετόπιστος κατασκευασμένος ρουφανάκος δέχτηκε να παιέσει σε τέτοια έκταση, εκβιαζόμενος, το παιχνίδι της Γενικής Ασφάλειας.

Όταν όλοι οι βασικοί "συγκατηγορούμενοί" μου δηλώνουν με τους πιο λεπτομερείς και κάθετους τρόπους το ρεστάλ συναλλαγής που δόθηκε στην Ασφάλεια, επιβεβαιώνοντας τους υποχρισμούς και τις κραυγές διαμαρτυρίας μου για τις μέθοδους που μετέρχονται οι διωκτικοί μηχανισμοί σε πλήθος περιπτώσεων.

Και ενώ συμβαίνουν αυτά, από τη μεριά της η τακτική ανάκριση δεχόμενη τα διάτροπα διαβιβαστικά της πολυσελίδα υπομνήματα με μια σειρά από ανεκτίμητα, προς το παρόν, στη σπουδαιότητά τους στοιχεία, στηρίζει αυτά που με μια απλή ανάγνωση καταρρέουν σα χάρτινο πύργος.

Προσπαθεί με κάθε τρόπο να "κλείσει" τη δικογραφία παίρνοντας καταθέσεις "τσούντες" αφού πρώτα έχει κάνει μια πλούσια, σκανδαλώδη, διευκρινιστική κουβεντούλα με τους μάρτυρες. Προσπαθεί να συμμαζεύει δηλαδή τα ασυμμάζευτα, ενώ όλα γύρω φωνάζουν πως ο βασιλιάς είναι γυμνός.

Περιμένω τόσους μήνες αναπτύσσοντας την υπέρασπισή μου με αιτήματα, επιστολές και καταθέσεις σύμφωνα με όλες τις ευκαιρίες που μου δίνονται από τους υπάρχοντες νομικούς κανόνες, υπομένω αυτή την εφιαλτική προφυλάκιση μέχρι να μου δοθεί η δυνατότητα μιας ολοκληρωμένης αντικειμενικής εκτίμησης της όλης υπόθεσης. Υπομονή που σχηματίστηκε μόνο μετά από τις μακροχρόνιες δοκιμασίες μου, διαφορετικά κανείς "μέσος ανθρωπος", σύμφωνα με την προφίλη χαρακτηρισμό των κοινωνιολόγων, δεν θα άντεχε στο καθεστώς αυτής της παρατεταμένης αγριότητας.

Στην επιστολή μου, στις 29-9 προς τον 280 τακτικό ανακριτή σημειώνω: "Ειλικρινά κύριε ανακριτά αδυνατώντας να καταλάβω με ποιες λογικές αξιολογείτε τις καταθέσεις των συγκατηγορούμενων μου..." "... Νομίζετε ότι τα πάντα αποτελούν προσχήματα και ελιγμούς του κατηγορούμενου; Λέτε να είναι τόσο απλή και εύκολη η αλήθεια για σας; Τόσο εξαντλητικά κατανοήση που είναι η πραγματικότητα που αντιμετωπίζετε;... Γιατί δε με καλείτε σε κατά αντιπαράσταση εξέταση με τους Αδαμαντίδη, Μπαλτά... Μήπως επειδή είναι γνωστό ότι οι "συγκατηγορούμενοι" μου είναι σταθεροί στις θέσεις τους;...". "Για πόσο καιρό εσείς νομίζετε ότι μπορώ να αντέξω;..." .

Δυστυχώς όμως έκανα λάθος. Δεν έχω τίποτα για να περιμένω, μπορεί να είμαι φυλακισμένος, αλλά λοιποτομή δε μου έγινε ακόμη. Να λοιπόν οι ρόλοι, οι θέσεις και το απαραίτηστο των ορίων της Κρατικής Ιεραρχίας πώς λειτουργούν άψογα εκπληρώνοντας το ιστορικό τους νόημα.

“ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ” ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

MΕΣΑ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ του εκσυγχρονισμού και της αναδιάθρωσης της κυριαρχίας, αυτής της νέας βαρβαρότητας που βλέπουμε να δημιουργείται σιγά-σιγά γύρω μας, οι οργανισμοί εφιάλτες ενός κράτους που το ηλεκτρονικό μάτι του ελέγχει τη ζωή και την καθημερινότητα των υπηκόων του, γυρίζουν σε καινούργια περιτύλιγματα-παγίδες για την ανθρώπινη ελευθερία και αξιοπρέπεια. Η προσπάθεια της εξουσίας να κυριαρχήσει σε όλο και περισσότερους τομείς της ανθρώπινης ζωής έχει μια διαλεκτική και μια δυναμική εξέλιξης σε σχέση με την κοινωνική πραγματικότητα, τις οικονομικές επιπτώσεις και τη χρήση της τεχνολογίας και των πληροφοριών.

Εκεί που η κρατική βία συναντάει την τεχνολογία και προσπαθεί να διαμορφώνει αντίστοιχες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες, το μείγμα γίνεται εκρηκτικό και επικίνδυνο για την υπόθεση της χειραρέτησης.

Εκεί που η δύναμη πυρός και η πυγμή του Ελληνικού κράτους συναντάει τη σύγχρονη τεχνολογία της ηλεκτρονικής και της πληροφορικής, σε μια ιστορική περίοδο κοινωνικών φαινομένων όπως η ξενοφοβία, ο ρατσισμός, η παράπτωση, με τις κυριαρχείς πολιτικές επιλογές του εθνικισμού και του εθνοκεντρισμού να καταπίεζουν κάθε απόπειρα να αρθρωθεί ο διαφορετικός λόγος του διεθνισμού και της επαναστατικής αλλαγής [ειδικά σταν κινήματα και οργανωμένη δράση των καταπιεσμένων δεν υπάρχει], τότε το μείγμα γίνεται επικίνδυνο και η προσθετική αύξηση των ποσοτών καταστόληξ δεδομένη.

Οι τελευταίες ανακοινώσεις και σχέδια του υ-

πουργείου δημόσιας τάξης και του αλβανοφάγου υπουργού Σήφη Βαλυράκη που ανακοινώθηκαν ή “διέρρευσαν” στον αστικό τύπο τις τελευταίες ημέρες, μέτρα και σχέδια για το “αγκάθι” που ονομάζεται “λαθρομετανάστευση” και για τη συνοριακή επιτήρηση, είναι κομμάτι αυτής της εκσυγχρονιστικής προσφορικής του ελληνικού και ευρωπαϊκού καπιταλισμού.

Τα σχέδια μεγαλεπίβολα. Βγαλμένα λες από μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας. Ένα από τα μέτρα αυτά περιλαμβάνει μηχανήματα με ηλεκτρονικούς αισθητήρες, με τα οποία θα γίνεται η επιτήρηση των συνόρων του ελληνικού κράτους. Με την κατάλληλη ποποθετήση των μηχανημάτων: “μπορούν να αντλούν άμεσα και με ακρίβεια πληροφορίες για κινήσεις μέσων και ατόμων σε συγκεκριμένες περιοχές. Οι πληροφορίες αυτές διαβιβάζονται στον κεντρικό εγκέφαλο του συστήματος και ακολουθεί επεξεργασία και εκμετάλλευσή τους από τα επιχειρησιακά κλιμάκια.” (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 2-11-1995).

Αυτή η επίθεση είναι πρώτα ιδεολογική. Προετοιμάζει το έδαφος για την υλική της πραγματοποίηση παίζοντας στο πεδίο του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Συνδέοντας την ύπαρξη των μεταναστών με την εγκληματικότητα, την ανεργία, την ανέχεια, δημιουργούν τον “αποδιοπιμαίο τράγο” για τα προβλήματα που οφείλονται στην ίδια την επίθεση κράτους και κεφαλαίου. Κράτους και κεφαλαίου που θα βρουν -ως καλοί γιατροί- τη λύση ενός ψευδεπίγραφου προβλήματος που δημιουργούν.

Η ελληνική επικράτεια, ως εξωτερικό σύνορο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι σημαντικό να απο-

δείξει και να κατοχυρώσει την αναγκαιότητά της για τη θωρακισμένη Ευρώπη φρούριο της Σέγκεν, των αντιμεταναστευτικών νόμων και της καταστολής του διαφορετικού.

Αν η αρχή της οργανελοποίησης στρέφεται εναντία στους μετανάστες και τις μειονότητες, η συνέχεια (που ήδη βιώνουμε καθημερινά) θα χτυπάει κάθε εξεγερμένο, κάθε διαφορετικό και κάθε απόπειρα για αγώνα. Η τελευταία έξαρση των μηλόκων (μια αιτία υποτίθεται πως είναι ο έλεγχος για “λαθρομετανάστες”) και της αστυνομοκρατίας, ο εκσυγχρονισμός του επιστημονικού δυναμικού της αστυνομίας (μηχανήματα ανάλυσης DNA), το γενικευμένο κλίμα εθνικισμού και στρατικοποίησης της κοινωνικής ζωής, το αποδεικνύουν και βάζουν τους καταπιεσμένους μπροστά στις ευθύνες τους. Στο κάτω-κάτω η γερμανική κοινωνία του μεσοπολέμου δεν είναι μακρινή και ξεχασμένη ιστορία.

A . K.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα

(ας μιλήσουμε λίγο για Αναρχία)

Οι πιο πολλοί νομίζουν πως η αναρχία είναι το χάος και οι πράξεις παραλόγης βίας και εχθρότητας που προέρχονται απ' το πουθενά.

Έτσι λοιπόν είναι πολύ εύκολο για τον καθένα αδάν να κρίνει τόμης αναρχικούς ως αλήτες, πρέζοντα, με ψυχολογικά προβλήματα κ.α.

Βέβαια να πούμε πως για τους παραπάνω χαρακτηρισμούς δεν λείπει η βοήθεια των ΜΜΕ σε συνεργασία με το κράτος στο να κάνουν το σύνολο των αμαθών να κρίνει τους αναρχικούς με τόσο ανεδαφικούς και φτηνούς τίτλους.

Τα παραπάνω γεγονότα μας γεμίζουν οργή προς τους λακέδες του αλλά και το ίδιο το κράτος, γι' αυτό να είμαστε ξεκάθαροι:

ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΣ

Όμως θα πρέπει να πούμε τι σημαίνει αναρχία. Αναρχία δεν είναι ούτε το χάος, η χωρίς λόγο βία, ούτε τίποτα από τους συνηθισμένους γελούσις χαρακτηρισμούς. Αναρχία είναι η ελευθερία του να ψάχνεις, να δημιουργείς, να έχεις κριτήριο άρνησης στις καταστάσεις που βιώνεις, σημαίνει να αγαπάς τη ζωή και να αποφεύγεις την επιβίωση.

Η αναρχία δεν είναι μια ιδεολογία που απλά έχει γραφτεί σε βιβλία είναι ΣΤΑΣΗ ΖΩΗΣ.

Αναρχία είναι η άρνηση και ο πόλεμος προς τους παράγοντες που σε καταπίεζουν (ΚΡΑΤΟΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ).

Σημαίνει να είσαι άνθρωπος που εσύ νοιώθεις χωρίς ντοπαρισμένες ιδέες.

Σημαίνει να ζεις την ελευθερία που σου χαρίζει τη γνώση χωρίς να δέχεσαι να υποβαθμίζουν την προσωπικότητα σου τα διάφορα ΣΧΟΛΕΙΑ - ΦΥΛΑΚΕΣ και οι ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ - ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ που σε βαθμολογούν, κρίνουν, χαφιεύουν, πειρούζουν, τιμωρούν, που γενικώς σε προετοιμάζουν να γίνεις το αυριανό υπόκουο ρομπότ που θα υπηρετεί αιώνια τους ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ - ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΣ του.

Σημαίνει να ξέρεις πως στους πολέμους που αυτοί φτιάχνουν κρύβονται συμφέροντα κτηνώδιας και πώς το να είσαι πατριώτης σημαίνει να υπηρετείς τα παραπάνω συμφέροντα που δημιουργούν και τους “ΕΧΘΡΟΥΣ” στον πόλεμο, επίσης θύματα του κράτους που τους κυβερνάει.

Αναρχία σημαίνει να διεξάγεις ΠΟΛΕΜΟ στους καταπιεστές σου γιατί μόνο τότε κανείς αποκτάει αξιοπρέπεια - ανθρωπιά - ζωή.

Σημαίνει να μην μοιρολατείς για τα γεγονότα γύρω σου, αλλά να αγωνίζεσαι σκληρά για την ΑΕΘΝΙΚΗ - ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ - ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ κοινωνία της ΑΝΑΡΧΙΑΣ.

Σημαίνει να έρεις πως στη ζωή, η Ελευθερία είναι η ομορφιά του να ζεις και το πολυτιμότερο πράγμα στης επιδιώξεις των ανθρώπων.

Σημαίνει να έρεις πως οι γηγετές, τα αφεντικά και τα απαράτια ταυσίς είναι αυτοί που διαπράττουν απιώδητα τα πολιτικά εγκλήματα από καταβολής κοδιού και θα συνεχίσουν να το κάνουν μέχρι την έξαρση της επιθέτωσης της αναρχίας, τα ονειρά της να ένα καλύτερο κόστος της δικαιώματα μας σημαίνει.

Είναι τέλος ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ που είναι περιφέρονται γι' αυτό.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ

Όσο πατάρχουν κράτος και αφεντικά θα έραψουν μεταστέκεται στην νομιμότητα του εγκλήματος.

Δημοσιεύουμε αυτή την εβδομάδα το δεύτερο μέρος του πολύ ενδιαφέροντος κειμένου της “ακτιβιστρίας Stasa Zojovic”

Οι γυναίκες στο μέτωπο

Η συμμετοχή των εθελοντών δεν ήταν μυστική, μα γνωστή δημοσίως. Τα κυβερνητικά μέσα και η σερβική τηλεοράση τους επέδειξαν ιδιαίτερη ευαισθάνση απέναντι τους και τους προέβαλαν ως ιδιαίτερα “πατριώτες”. Πράγματι, πολύ λίγες γυναίκες δήλωσαν εθελόντριες, κι αυτό, επαναλαμβάνω, όχι γιατί ήταν μυστική η υπάρξη των εθελοντικών σωμάτων. Το είχε αναγνωρίσει και ο Τύπος, ειδικά κατά την περίοδο 1991-1992, που η φιλοπόλεμη ευφορία ήταν ακόμη έντονη. Τα μέσα και κυρίως, η αναρχία προσπάθησε να επελέγει στην πόλη της Σερβίας την αποτελεσματικότερη στρατηγική.

Στο στρατό, καθώς και στη ζωή του πολίτη, τα φύλα παίζουν συνεχώς αναφορές από το μέτωπο, εξιστορώντας συνεχώς τις ιδέες “πεπιστείες” για το ίδιο πρόσωπο ή την ίδια οργανωση. Θα προσπαθήσω να εξηγήσω αυτό το ενδιαφέρον, που σύγουρα δεν αντιστοιχούσε στον πραγματικό αριθμό των γυναικών στρατιωτών.

Στο στρατό, καθώς και στη ζωή του πολίτη, τα φύλα παίζουν συνεχ

που με αυταπάρνηση θυσίασε: "Άφησα πάσα μου τον άντρα μου και τα δύο παιδιά μου..." Έτσι μιθοποήσε στο ρόλο της γυναίκας-προστάτιδας, μιθοποήσε τη βία του στρατού και μας έδειξε πώς η "υπεράσπιση" και η "καταστροφή" γίνονταν ένα: "κάψαμε ένα τανκ, σκοτώσαμε τους Ουστάσι στο Κούπρες". Αυτός ήταν, επίσης, και ο λόγος που πολέμησε. (17)

Ο ρόλος των γυναικών είναι αυτός του θύματος και του συνεργάτη: "Η προάσπιση της ζωής και της περιουσίας της δικής μας πλευράς και η καταστροφή της εχθρικής πλευράς". Η Κασσάνδρα κατάλαβε ότι η δική της πλευρά δεν ήταν και τόσο δική της και ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον "προασπιστή" και τον "επιτίθεμεν", δηλαδή, η συμψεχή των γυναικών δεν πρόκειται να αλλάξει την κατ' ουσία πατριαρχική και μιλιταριστική φύση του στρατού.

Στις 3 Δεκεμβρίου 1991, στο απόγειο της πατριωτικής ευφορίας της σερβικής τηλεόρασης, ανακοινώθηκε ότι ιδρυθηκε ειδική μεραρχία γυναικών στην Γκλίνα. Στη μεραρχία αυτή, όπως και σ' άλλες, οι διοικητές ήταν αντρες. Ένας διοικητής άνοιξε την ομιλία του προς τις γυναίκες με το στολι του Καντάφι: "Ολες οι μητέρες μας είναι γυναίκες, άλλες οι γυναίκες είναι μητέρες κι αν δεν είχαν υπάρξει πρωιδές δεν θα είχαν γεννήσει εσάς, τις νέες τρωίδες". Μετά από αυτό οι γυναίκες ορκίστηκαν ότι θα πολεμούσαν "όλους τους εχθρούς των Σέρβων, με τη βοήθεια του Θεού". Έκτοτε δεν ξανακούστηκε τίποτε για τη μεραρχία αυτή. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι ήταν μια απλή κίνηση εντυπωσιασμού, που στόχο είχε να συγκαλύψει την έλλειψη "αληθινών ήρωών", μα και να τους προετοποιήσει και τους κινητοποιήσει.

Στο στρατό της Σερβικής Αυτονομίας Περιοχής της Κράινα (1991) υπήρχαν γυναικες κνίντζας (ο όρος χρησιμοποιείται για τους στρατιώτες από τη Κνιν) και είχαν γυναίκα διοικητή, τη Σένκα, ανθυπολοχαγό Α': "Έχουμε ολοκληρώσει τη στρατιωτική εκπαίδευση και είμαστε έτοιμες να σταδιούμε στο πλεύρων των αντρών μας οποιαδήποτε στιγμή, ανή Κράινα δεχθεί επίθεση, προς το παρόν, όμως, το σώμα μας ασχολείται περισσότερο με διοικητικά, γραφειοκρατικά και ίατρικά ζητήματα". Η Σένκα θεωρεί ότι οι διακρίσεις μεταξύ των ρόλων των φύλων είναι φυσικές και ότι η θέση των αντρών είναι στα στρατιωτικά τάγματα. (18)

Οι δραστηριότητες της γυναικείας μονάδας στο Μποσάνικο Πέτροβατς καλύφθηκε από τα πατριωτικά media με επικεφαλίδες όπως: "Γυναίκες στη δεύτερη γραμμή", "Όταν οι γυναίκες παίρνουν τα πράγματα στα χέρια τους", "Οι αμάδες"... Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η ψεύδασθηση αυτή της κατάρρευσης των παραδοσιακών ρόλων και η συμψεχή αυτή των γυναικών στη δημόσια σφαίρα καμία σχέση δεν έχουν με τη χειραφέτηση, αφού υπάγεται στις στρατιωτικές δο-

μόνο επιστρατεύτηκαν οι γυναίκες, αλλά όλοι οι κάτοικοι εντάχθηκαν στη λογική του πολέμου.

Γυναίκες σε μικτά στρατιωτικά τάγματα

Παρόλο που, όπως είπαμε, ήταν λίγες οι γυναίκες στο στρατό, τα media τις πρόσεξαν ιδιαίτερως. Κατά κανόνα, οι γυναίκες έτυχαν μάλλον άδικης μεταχειρίσισης και δεν τους επιτράπηκε να συμμετέχουν στις πρώτες γραμμές του πολέμου. Πολλές μάλιστα ένωσαν απογοητευμένες και προδομένες αφού, λόγω των διακρίσεων στις αρμοδιότητες των δύο φύλων, στις γυναίκες ανατίθενταν καθήκοντα τα οποία δεν είχαν προσφερθεί ν' αναλάβουν.

Τα κίνητρά τους ήταν μια αυτά των γυναικών στις αποκλειστικά γυναικείες μονάδες. Θα αναφέρουμε μόνο τις γυναίκες με τις οποίες ασχολήθηκε περισσότερο ο Τύπος:

Πριν καταταγεί στο στρατό της Μπανιγά, η Ντελά Στράμπαταγια είχε ζητήσει να τη στείλουν στις πρώτες γραμμές. Πήγαινε στον πάλευμα "για να προκαλέσει τους άντρες". Τελικά, ωστόσο, δεν πήρε μέρος σε μάχες επειδή "με μετέφεραν στο ίατρο σώμα. Διαμαρτυρήθηκα που με μεταχειρίζονταν σαν νήσουν εντελώς αδύναμη". Οι ίατρες μονάδες είναι μόνο για να γκρινιάζεις. Όλες οι εθελόντριες θέλουμε να συμμετάσχουμε σε επιχειρήσεις εκκαθάρισης, να πάμε εκεί που είναι η πραγματική δράση". (22) Υπάρχουν και πολλές άλλες περιπτώσεις ένταξης των γυναικών στον στρατιωτικό μηχανισμό μέσα από το ιδεολογικό πλαίσιο του "αδύναμου φύλου", που έκανε πολλές γυναίκες να νιώσουν στερημένες. "Αυτός είναι κι ένας λόγος που πολλές γυναίκες αισθάνονται ότι τις έχουν εξευτελίσει κι έτσι αναζητούν τρόπους να αποδείξουν ότι αξίζουν" (23). Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η μαρτυρία της παθητικής προπαγάνδας και της συναισθηματικής πρόσαρτησης των γυναικών στον πόλεμο. Οι περισσότερες φωτογραφίες από τέτοιους τελετουργικές περιστάσεις φέρουν την επιγραφή: "Επεισ ο για την πατρίδα. Η μητέρα του ήρωα αποχωρίζεται στην καρδιά του πολέμου, ως ανακούφιση για την ψυχή και ξεκούραση για τα μάτια του σερβού πολεμιστή..." (31).

Οι φράσεις αυτές περιγράφουν τις γυναίκες ως τηλάσματα παθητική, εξηψιωμένα και ενάρετα, χωρίς να παραπέμπουν στη σέξουαλικότητα: "Δεν είναι πράγματική, μα θηλυκή, χαρισματική, αστράφτει πιο πολύ κι από τα μοντέλα στις πολυτελείς φωτογραφίες". (32) Η γονητευτική, θηλυκή γυναικεία-κόσμημα πρέπει να δημιουργεί την αίσθηση του "οπιτού μακριά πάνω και πέραν". Οι περιγραφές αυτές των γυναικών είναι γεμάτες από εικόνες αφοσιωμένων μητέρων, τρυφερών αδελφών και σεμνών κοριτσιών που μεγάλωσαν με τις αρχές της πατριαρχικής παράδοσης: "Μία σεμνή κνίντζα δεν μπορεί να κρύψει τη θηλυκότητά της, μα δεν θέλει να γίνει πολεμιστής, και να παραπέμψει γυναίκα". (33) Οι περιγραφές αυτές των γυναικών είναι γεμάτες από εικόνες αφοσιωμένων μητέρων, τρυφερών αδελφών και σεμνών κοριτσιών που μεγάλωσαν με τις αρχές της πατριαρχικής παράδοσης: "Μία σεμνή κνίντζα δεν μπορεί να κρύψει τη θηλυκότητά της, μα δεν θέλει να προβάλλεται ως πότυτο από τον Τύπο" (34), μια γυναίκα, ένα μέλος του πλειούμοντος έθνους ενσαρκώντας ταυτόχρονα και τους τρεις ρόλους: της σερβίδας νοσοκόμας, της σερβίδας αγωνίστριας μητέρων, της βοηθού, της αδελφής και συντρόφου, της γιατρού και της ιερέως... (35)

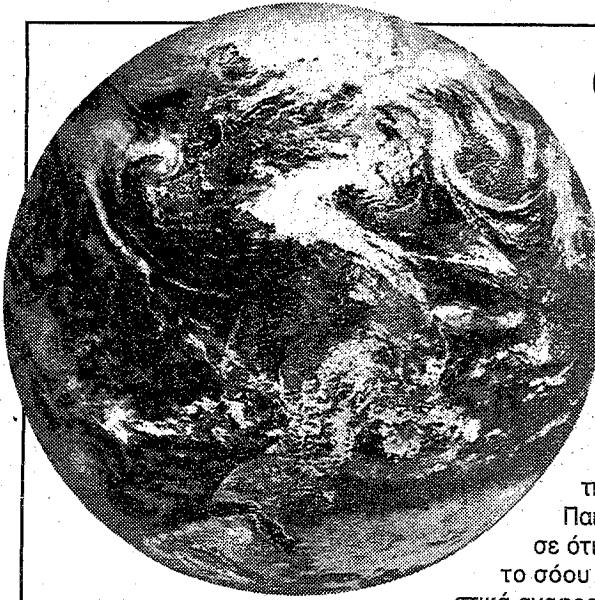
Οι εξιδανικευμένες αυτές σχέσεις μεταξύ αντρών και γυναικών εθελοντών στον πάροπο στρατού είναι στεψιές της προειδοποίησης την έκανε να συνειδητοποιήσει ότι δεν είχε δυνατότητες επιλογής, ούτε σαν πολίτης, ούτε σαν στρατιώτης: "Αν δεν είχε αρχίσει ο πόλεμος, μάλλον θα μά-

κάποιοι μουσουλμάνοι εθελοντές του σερβικού στρατού είχαν χρησιμοποιήσει την ίδια ακριβώς ρητορική σε δηλώσεις τους στο αεροδρόμιο της Τούζλα.

Είναι ενδιαφέρον το ότι ελάχιστες γυναίκες αναφέρουν το οικονομικό κίνητρο της συμμετοχής στο στρατό, αν και είναι γνωστό ότι στις ανεπιγυμνές χώρες οι φτωχές γυναίκες, καθώς κι αυτές που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες, βλέπουν στην εθελοντική κατάταξη μια λύση στο οικονομικό τους πρόβλημα. Και στη περίπτωση της π. Γιουγκοσλαβίας ισχύει το ίδιο, σύμφωνα με μια μαρτυρία: "Εχω σύγχυτο και παιδί, αλλά δεν έχω δουλειά. Ήξερα ότι οι υποχρέσεις του κυβερνώντος κόμματος δεν θα με έβγαζαν πουθενά κι έτσι αποφάσισα να καταταγώ.

Τα κίνητρά τους ήταν τα ίδια μ' αυτά των γυναικών στις αποκλειστικά γυναικείες μονάδες. Θα αναφέρουμε μόνο τις γυναίκες με τις οποίες ασχολήθηκε περισσότερο ο Τύπος:

Πριν καταταγεί στο στρατό της Μπανιγά, η Ντελά Στράμπαταγια είχε ζητήσει να τη στείλουν στις πρώτες γραμμές. Πήγαινε στον πάλευμα "για να προκαλέσει τους άντρες". Τελικά, ωστόσο, δεν πήρε μέρος σε μάχες επειδή "με μετέφεραν στο ίατρο σώμα. Διαμαρτυρήθηκα που με μεταχειρίζονταν σαν νήσουν εντελώς αδύναμη". Οι ίατρες μονάδες είναι μόνο για να γκρινιάζεις. Όλες οι εθελόντριες θέλουμε να συμμετάσχουμε σε επιχειρήσεις εκκαθάρισης, να πάμε εκεί που είναι η πραγματική δράση". (22) Υπάρχουν και πολλές άλλες περιπτώσεις ένταξης των γυναικών στον στρατιωτικό μηχανισμό μέσα από το ιδεολογικό πλαίσιο του "αδύναμου φύλου", που έκανε πολλές γυναίκες να νιώσουν στερημένες. "Αυτός είναι κι ένας λόγος που πολλές γυναίκες αισθάνονται ότι τις έχουν εξευτελίσει κι έτσι αναζητούν τρόπους να αποδείξουν ότι αξίζουν" (23). Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η μαρτυρία της παθητικής προπαγάνδας και της συναισθηματικής πρόσαρτησης των γυναικών στον πόλεμο: "Δεν είναι πράγματική, μα θηλυκή, χαρισματική, αστράφτει πιο πολύ κι από τα μοντέλα στις πολυτελείς φωτογραφίες". (32) Η γονητευτική, θηλυκή γυναικεία-κόσμημα πρέπει να δημιουργεί την αίσθηση του "οπιτού μακριά πάνω και πέραν". Οι περισσότερες φωτογραφίες από τέτοιους τελετουργικές περιστάσεις φέρουν την επιγραφή: "Επεισ ο για την πατρίδα. Η μητέρα του ήρωα αποχωρίζεται στην καρδιά του πολέμου, ως ανακούφιση τού τάφοι". Ολ' αυτά δεν απέχουν πολύ από τον πυρήνα της φασιστικής ρητορικής "Και Μήτερα και Θάνατος" (M.A. Macciocchi). Ορίστε μερικά παραδείγματα: Η μητέρα είναι θύμα και συνεργάτιδα μαζί. Αντιψτρέπει τον εχθρό και στέκεται στο πλευρό του αρσενικού μέλους της πατριωτικής πρ

Φοιτητικές "απεργίες" στη Ρουμανία

που χάνουν το έτος κτλ, ανάγκασαν τους φοιτητές να κατεβούν στον δρόμο.

"Είμαστε οι στάσιμοι της επανάστασης", ακριβώς έτσι απάντησαν οι φοιτητές στον υπουργό

Παιδείας όταν θεώρησε ότι όλη η φασαρία ή το σόου όπως χαρακτηριστικά αναφέροταν ξεκίνησε και υποκινούνταν από αυτούς που είχαν μείνει στάσιμοι. Δυστυχώς γι' αυτόν στο σόου είχαν κατέβει πάνω από 10.000 σπουδαστές (κάποιες εφημερίδες τους ανέβασαν στους 20.000) οι οποίοι και μπλόκαραν το κέντρο του Βουκουρεστίου. Η δυναμική μιας τέτοιας κινητοποίησης όπως φαίνεται είναι μεγάλη, δυστυχώς όμως μας γεμίζει λύπη ο περιοριστικά διεκδικητικός

χαρακτήρας της.

Διότι το να έχεις πλήρη συμμετοχή σε έναν αγώνα ο οποίος αυτο-αναλώνται σε μερικότητες, ζητημάτων των οποίων η κάλυψη τους θα μπορούσε να σήσει το επαναστατικό μένος του εξεργερμένου φοιτηταράτου, περνάει μέσα από πολλές προϋποθέσεις αλλά και προσωπικές ανάγκες θητικής στάσης.

Μια στέρια αντιμετώπιση της κατάστασης με πλήρη προσήλωση στο καθεαυτό πρόβλημα, μας βρίσκει διαμετρικά αντίθετους. Εκτός μόνο όταν το κίνημα προβάλλει τις επιμέρους κριτικές διεκδικήσεις του σε συνάρτηση με τη συνολική -

καθολική ανατροπή της κοινωνίας, την αλλοτρίωση της καθημερινότητάς μας, τη διάβρωση των αξιών, την απομόνωση του ατόμου, τον παθητικό ρόλο και τις φόρμουλες που μας έχουν επιβάλλει.

Η ολοκληρωτική απουσία αναρχικού κίνηματος ή όποιων άλλων ριζοσπαστικών τάσεων στο φοιτητικό χώρο (και όχι μόνο), επαγγελματικά και δεικτικά απευθύνουν σε εμάς ανοικτή πρόκληση παρέμβασης τελείως υποκειμενικά, όπως το εννοεί ο καθένας μας.

Η διάδοση και πραγμάτωση των ελευθεριακών ιδεών σε κοινωνίες όπου ο νεοφύλελευθερισμός και ο νεοφύλελευθερος ολοκληρωτισμός

θέλει παγκόσμια να επικρατήσει, ξεπερνάει πλέον τα επιμέρους στοιχήματα καταλήγοντας στους αδένες ευαισθησίας μας και στις προτεραιότητες που ο καθένας μας έχει ήδη θέσει. Η δουλειά μας ξεπερνάει τους χώρους διασκέδασης και επικεντρώνεται στο δρόμο. Τα όνειρα μας, οι εφιάλτες τους.

Οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες συνεχίζονται...
Αντίσταση - Αυτοοργάνωση - Αλληλεγγύη

Βουκουρέστι, Οκτώβρης '95

Θ.Α.

"Νέες" ισορροπίες - "Νέος" πόλεμος των άστρων

Ε ΝΩ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ και ο Σιράκ δέχονται τη διεθνή "κατακραυγή" (και αν εξαιρέσουμε τους εξεγερμένους της Ταϊτής οι υπόλοιποι πάλι βρήκαν ένα τρόπο για χειραγώγηση της κοινής γνώμης και εύκολο πολιτικό παιχνίδι) προσπαθώντας να παίξει τα "χαρτιά" που διαθέτει στο εφιαλτικό για την κοινωνία "παιχνίδι" των συσχετισμών δύναμης κάποιοι άλλοι προσπαθούν να επιβιώσουν στον ανελέητο ανταγωνισμό της νεοταξικής πραγματικότητας. Το ρεπουμπλικανικό κόμμα υπό την πίεση των αφεντικών του, του πανίσχυρου λόγιτο των αμερικανικών πολεμικών βιομηχανιών, επιδιώκει την επαναχρήματοδότηση του ρειγκανικής έμπνευσης σχεδίου "πόλεμος των άστρων".

Το σχέδιο προβλήθηκε απ' τα media και τους επιτελείς του θέαματος ως σχέδιο για τη δημιουργία πυρηνικής ομπρέλας στο διάστη-

μα για την αναχαίτηση στη στρατόσφαιρα των υπερπόντιων σοβιετικών πυραύλων. Το σχέδιο, τεχνικά ανεφάρμοστο, πέρα από τα διάφορα ιδεολογήματα της κυριαρχίας που στήριζε κατάφερε να επιταχύνει την ήδη προβλεπόμενη και ρυθμιζόμενη οικονομική εξάντληση του σοβιετικού κράτους.

Η κυριαρχία προσπαθεί να αναδιαρθρώνει διαρκώς, κοιτά στο παρελθόν και επιβεβαιώνεται απ' αυτό. Έτσι και το ρειγκανικό σχέδιο ξαναρίχνεται στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού από αμερικανικές πολεμικές βιομηχανίες, ρεπουμπλικανούς γερουσιαστές, πρώην συμβούλους του Ρήγκαν και από ορισμένους δημοκρατικούς γερουσιαστές, έμμισθα κοπρόσκυλα των πολυεθνικών.

Η "Locheed Martin", η "Boeing", η "TRN", την τελευταία πενταετία λόγω των περικοπών στις στρατιωτικές δαπάνες των ΗΠΑ που υπαγορεύονται απ' το ογκώδες έλλειμα του κράτους και την γενικευμένη οικονομική αναδιάρθωση, βλέπουν τα κέρδη τους να μειώνονται. Έτσι διεκδικούν προμήθειες 47 δις δολαρίων μέχρι το 2016. Το μέγεθος του προγράμματος προμηθειών που ζητείται απ' τις βιομηχανίες ξεπερνά το 70%.

πρόγραμμα μπορεί να εφαρμοστεί. Ήδη "έγκυοι" επιστήμονες παρουσίασαν τις αναλύσεις τους στα αμερικανικά media. Επίσης αυτή η κίνηση αναμένεται για ενθαρρύνει τους Ρώσους εθνικιστές που στηρίζονται σε παρόμοια συμφέροντα.

Αν οι ρεπουμπλικάνοι κερδίσουν τις προεδρικές του 1996 τότε τα "νέα αμυντικά" προγράμματα είναι πολύ πιθανό να χρηματοδοθούν.

Καθώς η οικονομία και οι σχέσεις δύναμης αναδιαρθρώνονται προκαλούνται ρήγματα και στους ενδοκαπιταλιστικούς συσχετισμούς. Αυτοί οι "άθλιοι οικογενειακοί καβγάδες" είναι γνωστό ότι έχουν πολλές φορές απρόβλεπτες συνέπειες.

Ραβδισμός, φυλάκιση, απέλαση

Ένοχη για το φόνο του αφεντικού της κρίθηκε η νεαρή φιλιππίνεζα Σάρα Μπαλαμπάγκαν, σε μια δίκη - παραδίκη στο Ισλαμικό εφετείο του Αλ Αιν (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα) στις 30 Οκτωβρη.

Ένας χρόνος φυλάκισης, εκάποτε ραβδισμοί και απέλαση ήταν η απόφαση του δικαστηρίου το οποίο δεν αναγνώρισε το βιασμό της Σάρα και ανατρέσε τη θανατική ποινή που της είχε επιβαλθεί πρωτόδικα μετά την ανακληση της απαίτησης για την εκτέλεση της από την πλευρά της οικογένειας του εργοδότη της.

Μετά την απόφαση αυτή οι αρχές επιχειρούν να προβάλλουν ένα μετριοπαθές προσωπείο σε μια δίκη που κατέστη πολιτική, συνέπεια των διεθνών πιέσεων.

Οι εργάτες της Αλφα Ρομέο αλληλέγγυοι με τον EZLN

Στις 12 Οκτώβρη 1995, επέτειο της "ανακάλυψης" της Αμερικής από τον Κολόμβο, 3000 εργάτες της Αλφα Ρομέο του Μιλάνο που βρίσκονταν ήδη σε απεργία ενάντια στην υποβάθμιση του συγκροτήματος που αποφάσιστηκε από τη FIAT, έκλεισαν το δρόμο μπροστά από το εργοστάσιο και απεύθυναν μήνυμα αλληλεγγύης στον EZLN. Η ενέργεια που προτάθηκε από το αυτοοργανωμένο συνδικάτο Βάσης COBAS έγινε δεκτή ομόφωνα απ' τη γενική συνέλευση των εργαζομένων η οποία εξέδωσε ψήφισμα που καταλήγει: "Σε όλους τους αγώνες αντίστασης υπάρχει ένα μικρό κομματάκι απ' το δικό σας αγώνα για δημοκρατία, ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη".

Εξέγερση σε φυλακές των Η.Π.Α.

Κρατούμενοι των ομοσπονδιακών φυλακών στις πολιτείες Τενεσί, Ιλλinois και Πενσιλβανία εξεγέρθηκαν και κατέλαβαν τμήματα των σωφρονιστηρίων και έβαλαν φωτιές. Στις συγκρούσεις με τους μπάτσους τραυματίστηκαν 13 άτομα. Η εξέγερση κατεστάλει βίαια από τους μπάτσους. Η ελευθερία και η αξιοπρέπεια δεν σβήνονται εύκολα από τις συνειδήσεις των κολασμένων.

MΕ ΑΦΟΡΜΗ τις πρόσφατες κινητοποιήσεις των εργαζομένων στη ναυπηγεσπισκευαστική ζώνη, αλλά και το γενικό κλίμα αναταραχής που υπάρχει και σε άλλους εργασιακούς χώρους -πανελλαδικές αγροτικές κινητοποιήσεις στις 6 Νοεμβρη, κινητοποιήσεις επάγγελματος τεχνών, συνταξιούχων ναυτεργατώνθα είχε ιδιαίτερη σημασία να δούμε το ρόλο του ΚΚΕ και της συνδικαλιστικής του παράταξης της ΕΣΑΚ στα διαδραματιζόμενα γεγονότα.

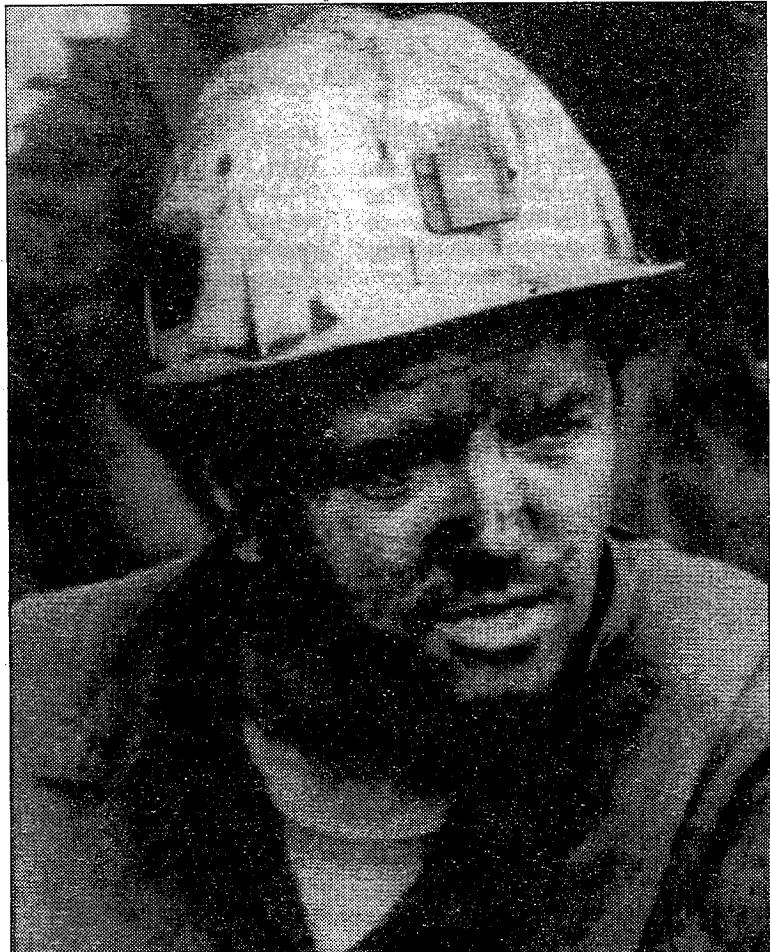
Το Κομμουνιστικό Κόμμα, αυτόκλητος προστάτης και εκπρόσωπος των συμφερόντων της εργατικής τάξης, έχει καταφέρει να δημιουργή-

μπορευμάτων μέσα στα κοντένερα, που όμως την τελευταία στιγμή αναβάλλεται. Ειδικά η τελευταία αυτή ενέργεια των εργατών της ζώνης θα είχε μεγάλες επιπτώσεις και είναι σίγουρο ότι θα οξύνονταν ακόμα περισσότερο η κατάσταση.

Υιοθετώντας πρακτικές φωτοβολίδας κατάφεραν να ελέγξουν τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων από τη μία, και από την άλλη να αναδειχτούν και στις δύο περιπτώσεις σαν τη μοναδική δύναμη που αντιστέκεται στους εργασιακούς χώρους. Προβάλλοντας μια ψεύτικη δυναμική ικανοποιούνται από τη μία τα αισθήματα οργής των εργαζομένων και

αντίληψη του ΚΚΕ για τα συνδικάτα και τον συνδικαλισμό.

Είναι λογικό μία τέτοια αντίληψη να αποδυναμώνει τα συνδικάτα ακριβώς γιατί χάνουν την αυτονομία τους. Το συνδικάτο γίνεται έρμαιο στα χέρια του κόμματος και της πολιτικής και χάνει τη δυνατότητα να παίρνει αυτόνομα πολιτικές αποφάσεις, να δρά αμέσως, να συντονίζει τις κινήσεις του προς την κατεύθυνση της ανατροπής και όχι της συντήρησης, να στέκεται αλληλέγγυο με τους αγώνες άλλων εργαζομένων κάτω από μια κοινή προοπτική. Η πρωτοπορία (που έχει γνώση της ιστορικής αναγκαιότητας και της ανάπτυξης των αντικειμε-

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

σει είναι πανίσχυρο συνδικαλιστικό μηχανισμό και σε μεγάλο βαθμό να επηρεάζει και να καθοδηγεί τα αιτήματα και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Πίσω από τα μπλόκα των αγροτών είναι γνωστός ο ρόλος που έπαιξε ο βουλευτής του ΚΚΕ Στριφτάρης. Το ίδιο συνέβηκε και με τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων της ζώνης καθώς και με όλες τις άλλες. Η δυναμική που φάνηκε να βγαίνει τουλάχιστον από τους αγρότες και τους εργάτες της ζώνης ήταν αρκετά ελέγχιμη, αν και όχι εντελώς φτιαχτή. Και στις δύο περιπτώσεις τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι απεργοί είναι αρκετά οξυμένα. Δεν τίθεται ζήτημα αιτημάτων, αλλά καθαρά ζήτημα επιβίωσης απέναντι στην πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στον τρόπο που εκφράζεται στην ελληνική κοινωνία.

Το ξέσπασμα των εργαζομένων και σε άλλους κλάδους που ακόμα δεν έχουν εκδηλωθεί είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο. Μπροστά σ' αυτήν την πίεση των εργαζομένων "ο εκπρόσωπος της εργατικής τάξης" καλείται να πάρει θέση. Είναι αλήθεια ότι τελευταία ακούγονται πύρινοι λόγοι από την πλευρά του ΚΚΕ χωρίς όμως να παίρνει και μια ανάλογη θέση στην πράξη.

Τα μπλόκα των αγροτών σταμάτησαν τη στιγμή που είχαν αρχίσει να γίνονται επικίνδυνα. Μετά τις συγκρούσεις στον Πειραιά αποφασίζεται η αιτιώμερος αποκλεισμός του λιμανιού με σκοπό τον εγκλωβισμό των ε-

από την άλλη παραμένουν τα πράγματα ως έχουν κάτω από έλεγχο.

Ένα ξέσπασμα μέσα από δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων θα έθετε εκτός τόπου και χρόνου το κομμουνιστικό κόμμα. Το δημοκρατικό κοινοβουλευτικό του προσωπείο θα κινδύνευε να χαθεί αν οι εργαζόμενοι συγκρούονταν αποφασιστικά με τις επιλογές του κεφαλαίου και το ΚΚΕ έπαιρνε μια στάση θετική. Χάνει όμως και το εργατικό του προφίλ αν δεν πρωθήσει έστω και κάποιες φαινομενικά δυναμικές κινητοποιήσεις, στο βαθμό που η πίεση από τους εργαζόμενους στα συνδικαλιστικά τους όργανα είναι μεγάλη. Έτσι κι αλλιώς η θέση του διαιμεσολαβητή ανάμεσα στα συμφέροντα των εργοδοτών και των εργαζομένων θα υποστεί ανεπανόρθωτα πλήγματα είτε από τη μια μεριά, είτε από την άλλη. Έτσι το ΚΚΕ υιοθετεί μια μέση λύση, με ελαχιστοποίηση του πολιτικού κόστους που θα μπορούσε να έχει.

Κομματικός συνδικαλισμός

Η ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος είναι σε μεγάλο βαθμό ταυτισμένη με την ιστορία του ΚΚΕ. Το συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα χαρακτηρίστηκε και επηρεάστηκε από τη μαρξιστική-λενινιστική λογική. Η λογική αυτή θέλει τα συνδικάτα χώρους όπου οι εργαζόμενοι ασκούν την "επαναστατική τους γυμναστική" μέσα από την αντίθεσή τους με το κεφάλαιο, πάντα όμως κάτω από την καθοδήγηση του κόμματος. Η σχέση συνδικάτου-κόμματος ταυτόχρονα είναι μια σχέση πελατειακή. Η πολιτική είναι υπόθεση του κόμματος και όχι των συνδικάτων. Σε πολύ γενικές γραμμές αυτή είναι η

νικών και υποκειμενικών παραγόντων που οδηγούν στην επανάσταση) του κόμματος, αφαιρεί από τους εργατικούς οργανισμούς την ίδια τους τη ζωή.

Αντίσταση στην υπότελεια

Η αναταραχή που επικρατεί στους χώρους αυτούς όπως και σε άλλους που ακόμα δεν έχουν εκδηλωθεί, ήταν αναμένη στο βαθμό που η αναδιοργάνωση του κεφαλαίου, η με άλλους όρους επιβολή της κυριαρχίας του, καταστρατηγεί μια σειρά από "κεκτημένα δικαιώματα" των εργαζομένων. Η περίοδος που χαρακτήριστηκε το σύγχρονο κράτος σαν κράτος πρόνοιας έχει τελειώσει. Το πλέον διεθνοποιημένο κεφάλαιο σηματοδοτεί την νέα περίοδο του κράτους των πολυεθνικών. Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα αναδιάρθρωσης της κυριαρχίας τα χαμηλά και μικρομεσαία στρώματα δέχονται ισχυρά πλήγματα. Η ανεργία, η υποαπασχόληση, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων είναι το σκηνικό που διαγράφεται στον ορίζοντα, κυρίως για το λεγόμενο παραδοσιακό βιομηχανικό κομμάτι της εργατικής τάξης, καθώς και για την ανειδίκευτη νεολαία.

Οι συνδικαλιστές απέναντι σε ένα τόσο ζοφερό μέλλον καλούνται να απαντήσουν, αλλά δεν μπορούν και δεν θέλουν:

★ Δεν μπορούν γιατί στριμωγμένοι από τις κομματικές τους ηγεσίες και τα ιδεολογήματα που έχουν στο κεφάλι τους, είναι αδύνατο να κινηθούν συντεταγμένα προς την ανατροπή του νέου μεσαίων, προς την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής,

★ Δεν θέλουν γιατί είναι μέρος ενός συγκεκριμένου τρόπου παραγωγής.

μιας εξουσιαστικής και τεραρχικής διάρθρωσης της κοινωνίας και μαζί με την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων κυριαρχίας ανατρέπονται και τα προνόμια τους, ανατρέπονται οι ίδιοι.

Για τις τελευταίες κινητοποιήσεις σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι η δυναμική τους αν και κάτω από τον έλεγχο του ΚΚΕ δεν είναι αξιόλογη. Και είναι αξιόλογη ακριβώς γιατί εκφράζει την ιερή αγανάκτηση των εργαζομένων, την αντίσταση και την αξιοπρέπεια τους απέναντι στα σχέδια των κυριαρχών, έστω και μερικά. Είναι χρέος κάθε επαναστάτη να στέκεται αλληλέγγυος στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Ο έλεγχος που ασκούν πάνω τους οι κομματικές και συνδικαλιστικές ηγεσίες μπορεί

Π.Δ.